

Буран

Күз ачкысыз каты буран чыкты,
Юл табалмый, атлар туктады.
Кар пәрдәсе аша күренеп кала
Ерак түгел авыл утлары.

Кул-аяклар катты, без суыктан
Жилек кипкән төсле суырылдык.
Озак йөргәч билдән көртне ерып,
Бер капкага килеп сугылдык.

Салкын безне шактый таушалдырган,
Тән жылынмас төсле иде һич,
Каршы алды безне жыйнак өйдә
Жиделе лампа белән жылы мич.

Кирәк иде безгә бер сәгатътән
Станцага барып житәргә,
Буран бүлдә юлны, шушы йортка
Куып кертте, нихәл итәргә?

Каргый-каргый жилне, түргә үттек,
Буран безне яхшы ук йончытты.
Менә шунда болыт арасыннан,
Көлгән ай күк балкып ул чыкты.

Карадым да каттым... Күзләремне
Күзләреннән аның аермыйм.
Ләйләсеме әллә бу Мәжнүннең,
Зөһрәсеме әллә Таһирның?!

Мин сурәтли алмам зифалыгын,
Нечкәлеген сезгә биленең;
Болыт төсле куе керфекләрен,
Чәчәк төсле юка иренен;

Көлгән чакта бите чокраюын,
Кызаруын көләч йөзенең;
Сөйләгәндә, шаян керфек аша
Елмаюын коңгыр[т] күзенең.

Юк, берсе дә түгел,
Танышканда,
Ул карады тирән, ягымлы.
Тәнне пешреп, кинәт ут йөгәрде,
Һәм йөрәктә ялкын кабынды.

